

Vekoslav Janko



V spomin na pokojnega pevca in nekdanj tudi dramskega igralca Vekoslava Janka (17. maja 1899—30. oktobra 1973), ki je bil »zgodno vesten, vzoren član umetniškega kolektiva« (Smiljan Samec), »vzoren učenec in vzoren umetnik«, ki so ga odlikovali »marljivost, vestnost pri študiju, vsestranska uporabljivost« (njegov učitelj in pevski tovariš Julij Betetto), objavljamo zanimiv zapisek izpod njegove roke iz l. 1926 ali 1927.

H gledališču sem prišel iz Nučičeve dramatične šole l. 1919, ko se je ustanovilo slovensko mestno gledališče v Mariboru. Začel sem s Konradom v igri »Mlinar in njegova hči«. Solzave vloge mi niso prijale, pa sem poskušal z večjo srečo s komičnimi. Prvi pevski nastop sem imel v »Mamzelle Nitouche« v vlogi Champlatreuxa. Ko smo začeli dajati tudi manjše opere, sem nastopal tudi v baritonskih partijah kot npr. v Kralju v Parmovi »Stari pesmi«. Pravega »faha« nisem imel nikoli; bil sem komik, ljubimec, spokornik, operetni tenor in dramatični bariton. V Mariboru sem bil štiri leta, potem sem poizkusil v Zagrebu v opereti na Tuškancu; od tam sem jo pobrisal že po štirih mesecih v Celje, kjer mi je bilo od Udruženja igralcev poverjeno artistično vodstvo

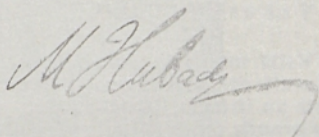
Velečeni gospod

Janka

Mariboru.

Na podlagi poročila in priporočila g. Betetta želim
slišati Vaš glas in spoznati Vaše pevske in igralske zmožnosti za-
radi eventualnega angažmana v bodočnosti. Kdaj bodeš v Mariboru
nastopili, da bi vas mogel priti poslušat ali pa če bi mogli Vi
priti v Ljubljano, da bi pred Betettom in mogoče nekaj zape-
li in se mogli razgovarjati.

Prilagam obznanje izražam odlično spoštovanje



upravnik Narodnega gleda-
lišča v Ljubljani.

Upravnik Narodnega gledališča dirigent Matej Hubad vabi Janka na avdicijo (maj 1925)

mestnega gledališča. V Celju me je slišal nekoč moj sedanji mojster g. Betetto ter mi priporočal, da se učim petja. Prihodnjo sezono sem se znašel spet v Ma-
riboru. Začel sem se učiti petja na Glasbeni matici. Nastopil sem kot Vitez
v Parmovi »Kseniji«, kot Levi v »Zrinjskem« in kot Oče v »Traviati«. Sodeloval
sem spet v drami in opereti. V sezoni 1924/25 sem prišel v Ljubljano, kjer se
nahajam že tretje leto.

Nikoli ne bom pozabil na avdicijo v Ljubljani. Bilo je 14. aprila 1924. Dobil
sem dopis od uprave ljubljanskega gledališča, naj se nemudoma zglasim z nekaj
pesmimi in arijami. Prejšnji večer sem nastopil v tenorski partiji Ahmeda beja
v »Štambulski roži«; takoj po predstavi sem se odpeljal z nočnim vlakom
v Ljubljano. Spal nisem nič in iz nervoze niti cel dan ničesar použil. Okrog
šestih zvečer smo šli z g. Hubadom in Betettom v opero. Bilo mi je kot da grem
na secirsko mizo ali pa v mučilnico. Vse je moralo zginiti z odra, Hubad in
Betetto pa sta odšla v parter. Pri klavirju je sedel g. Neffat. In tekma se je
začela, namreč, g. Nefat me je lovil, jaz sem pa spuščal glasove, da sam Bog

ve kakšne. Na mostišču nad odrom sem slišal šepet radovednežev, noge so se mi jele šibiti in okrog mene je vse plesalo; bilo mi je, kot da sem prvič na toboganu in vrtiljaku vse obenem. Zdelo se mi je, da imam morsko bolezen... Ne vem, ali sem pel »V L'blan u Tivoli«, »Sem u Šiško vas vandral« ali »Bodri pogled nje očesa«... Res nič ne vem.

Utihnil je klavir, jaz sem obmolknil. Pa me vpraša g. Neffat, če pojem za angažman. Ne vem, kaj sem v tisti raztresenosti zajeceljal. Pa pravi: »Ste že angažirani!« O blaženi trenutek teh lepih besed! Ljubljana! Pa je prišel g. Hubad k meni. »Čul sem, da imate preveč radi dekleta, dekleta, dekleta in prav radi polumpate, polumpate.« »Nič ne tajim, vsega imam malo rad, ali preveč pa res ne, pa se bom poboljšal.« Pa sem se menda res poboljšal. Zdaj sem redni, včasih neredni gojenec konservatorija, učim se petja pri Betettu, fiziologijo, fonetiko, diktatične in intonacijske vaje — in klavir. Kako mi je včasih čudno, ko grem h klavirski uri pa srečam sedem do osemletne paglavce, ko si podajamo kljuke, pod pazduho nosimo iste note: Kindergarten in Gurlitta in se v duhu pozdravljamo: servus, kolega!

Vekoslav Janko, član Opere

Vekoslav Janko

Voilà une note du chanteur Vekoslav Janko (1899—1973), décédé l'année passée, qui avait été acteur au commencement de sa carrière. Sa note nous parle de ses débuts au théâtre (Maribor 1919) et d'une audition intéressante qu'il a dû subir devant deux grands maîtres de l'opéra slovène, le chef d'orchestre Matej Hubad et le chanteur Julij Betetto.